

A zöld kentaur

Szamurajkantáta – Bartusz-Dobosi Lászlónak

1

A nyár végigömlött a városon. A kávézó belső udvarán maroknyi túlélő barikádozta el magát. Szavak és gesztusok fedezékébe húzódtak. Szél fütyült a hársak felett, mintha idegen törzsek mitológiájából szabadult volna ide. Borostás férfi lépett a pulthoz.

„Még egy ropit”, szűrte fogai közt a sápadtarcúak imádságát. Cserzett bőrének nézték, ahogy zsákmányával eltűnik az asztalok közti szikkadt kanyonokban. Mintha mokaszin neszezését hallottam volna. A pincérlány volt. Meztláb hozta ki a baracklevet. Sminkje békés évszakot ígért. Vállán pillangótetoválás üzenete, hogy a Nevető Újak nemzetségébe tartozik. Mosolya arról biztosított, hogy itt hangyák sem masíroznak hadiösvényen. Ebben az erődben vadászmezőknél örökebb a tapintat törvénye. Az égen eleven totemcsapat, felhőtlen madárraj vonult át. Egy képregényből prérifarkasok figyelték a magaslati esőtáncot.

A Nevető Újak küldötte – magamban Romlatlan Aranynak neveztem el – viszontért rezervátumába, a tüzes vizek pulton túli földjére. Puha jelenés volt, észre sem vettem, hogy nyakában amulett helyett fényeket visel. Indián nyárba burkolóztunk mind az asztaloknál, fecsegő, kedélyes szürke medvék és friss hazát kereső telepések. Fűszál testvéreim megadóan hajladoztak a szélcsend tekintélye alatt. Pipámmal füstjeleket küldtem az ősök szellemeinek, s nagyot kortyoltam a barackléből.

2

Csöndes kinézetű, váratlan úr mérte magát közelebb hozzám divatos, pasztellzöld inkognitóban.

- A nevem ne érdekelje – mutatkozott be.
- Igazán különös név. Nem gondolja? – mondtam hűvösen.
- Ne tegyen hirtelen mozdulatot – mosolygott, s az asztal alatt mokráskanalat fogott rám. – A listát akarom.
- Miért annyira fontos az a lista? Sokakkal meggyűlt a bajom miatta.

– Ne érdekeljék a részletek. És ne csináljon butaságot – tette hozzá, mikor pipaszurkálómért nyúltam.

Pillantása poharamra esett.

– Baracklé – bólított. – Ritka erény az absztinencia.

Nem szóltam neki a táskámban lapuló likőrőről.

– Ami a táskájában lapuló likőrt illeti: gondos ízlésre vall. De lapos erszényre – somolygott.

Fölmértem helyzetem. Aztán átnyújtottam a listát. Az ügynök szarkasztikus karizmája még sokáig kísértett, pedig rövid úton távozott: fizetés nélkül, egy helikopterről aláeresztett kötélhágcsóra csimpaszkodva. Akkor elővettem az *igazi* listát.

„Hányan keserülték meg e lajstrom létezését?“, gondoltam, miközben gyufalángot lobbantottam rá.

Ideje békésebb mesterség után néznem. De addig is: még egy baracklét!

3

A napot anyagtalan felhők vonták sietős védnökségük alá. A világ e pillanatban ismeretlen bolygóhoz hasonlított. Láthatatlan szkafanderben álldogáltak a fák; a muslicák csillaghajtoműve hangtalanul tette dolgát. Szépségalapú életformák téblábolták keresztül a kávéházi udvart. Asztráltörvények hajlították egymáshoz a teret és az időt, míg föl nem tárultak valósabb dimenzióink. Ki üzen lézermechanikai segédletekre nem szorulón? S mit?... Sötét anyag kavargott asztalomon. Tekintetemet elnyelte a fekete lyuk a kávéscsésze mélyén.

4

Értesítés nélkül robajlott alá az ég. A napernyők az esőt igen, de a szelet már nem téríthették arrébb. Alkalmi közösségünket az épületbe pásztorolta a kávézó személyzete.

Az első emeleti középteremben tízen ültünk, mind idegenek egymásnak. A sikoly, mely áthasította a termecskét, nem tőlünk származott. Zavartan igyekeztünk nem tulajdonítani jelentőséget neki. Az etikett illedelemre neveli az embert, az együttérzés karitatív bohémek hóbortja.

A kakukkos óra hatot ütött, de egy másik város másik kávézójában, úgyhogy minden jóindulatunk mellett sem hallhattuk. (A sikolyról utóbb kiderült: gyönyörítas kiáltása volt egy emeletes tejszínhabba temetkező gyermeklánynek.)

A pincér, miután rendeléseinket felvette, diszkréten figyelemért köhintett.

– Most pedig engedjék meg, hogy elmondjam, melyikük ölte meg Lord Cantust. S azt is, mi árulta el az illetőt.

Nocsak, gondoltam. S ki az a Lord Cantus? – tettem hozzá gondolatban.

Zavart csend támadt. Performansznak is gyaníthattuk volna a közlést, ha a fiatalemberből nem sugárzik valami nyomozati komolyság. Míg beszélt, egyenként nézett szemünkbe. Mi pedig előbb egyenként tiltakoztunk, majd hangzavaros sustorgásban egyesítettük tanácstalanságunkat. A bűnrendészeti konzekvencia mindannyiunkat meglepett.

– Mind bűnösök – közölte tapintatosan a fiú. – Amennyiben nem énekelnek eleget a világ javára és az ég szerelmére. S erre szájuk mondandótól mentes zívaja a perdöntő bizonyíték. Azonban – tette hozzá irgalmasabb tapintattal – nem tehetnek róla, hiszen senki nem ludas semmiben: a történetek saját logikájuk foglyai. Egy-egy megváltó metapillanatig. Tehát mind ártatlanok. Ugyan arról sem tehetnek, de ez mégiscsak kedvező körülmény, ha valaki létezni óhajt *a továbbiakban is*, nemde?

5

A világ visszanyerte hát ártatlanságát: kisütött az ég is, mi pedig újólaj elfoglaltuk alkalmi édenünket künn, a lombok alatt. Ekkor tűnt csak föl, hogy identitásumat egy zöld kentaur sajátította ki, a Mágia tudományok Egyeteméről. Ő hozzátette volna: a Szeretetenergia-kutató Tanszék decens docense. Civilben. Eredendőbb hivatása ugyanis bizonyos örömhírnöki teendők ellátása, Apró Cseprő felfedőnév alatt. Elismerően siklattam végig tekintetemet izomdús szügyemen s fluoreszkáló tomporomon.

A törzsközönseget se láthattam másképp: papnők, varázslók, manók és elfek nyüzsögtek az esti mulatság küszöbén. Álruhás katonakirályok vegyültek el közöttük, s tört markolászó cselszövőket bírt jobb belátásra a nyáresti együttlét közönseges, atlantiszi fensége.

Midőn fölcsendült a zene, s nem szunyókáltak tovább a lampionok sem, a hangok és színek és jókedvek forgatagából kivált, ami elveszett: mesés gyermekkorunk.

A pillangóvállú pincérlányt kértem föl elsőnek tánkra: tipegnénk át együtt a meg nem érdemelt halhatatlanságba.